

den søndre Fuldbendelsen nær, et Spir reist over Korset. Fa-
gaden og de tvende store Indgangstaarne staae tilbage: til det
nordlige er Grunden lagt, det sydlige med den bekendte og
befungne Domkan saager endnu i samme Tilstand, som for
Aarhundreder siden, opført til Høide med Tagryggen og be-
voget med et Bildnis af Hylb og vilde Rojer. Kjölners Dom er
den femte Kirke i Europa efter Störrelsen, den ligger paa et noget
ophøiet Jordsmou og træder dominerende frem blandt de om-
givende Bygninger, der ved Siden af den vældige Masse
svinde ind til sande Ubetydeligheder. Og dog er dens Stör-
relse ikke det, som mest overraster Beskueren. I Konstens
Barndom, før Bygmesteren var i Stand til at vække Beun-
dring ved sit Værks Skjønhed, søgte han at afvinge Forbau-
selse ved dets Störhed; derfor lod han Orkenens Pyramide
voze til den Hjerghøide, foran hvilken Vandrerens subfende
stambser. Skjænt Domsirken i Köln indtager større Pladsrum
end Memphis' største Pyramide, og efter Taarnenes Fulb-
endelse vil have en større Høide end denne, forbauses man
dog mindre over dens Masse, end over den fuldbente Skjøn-
hed, som man træder imøde. Massen har intet med Konsten
at gjøre, i den feier Haandværket og den mathematiske Be-
regning sin Triumph; men naar Ligt er blevet ikke møttet
af, men vænnet til det herlige Skue, kan det dog ikke andet
end med Forbauselse maale Udstrækningen af dette Bjerg af
Kalk og Steen, som er indhyllt i et Fletværk af Buer og
Spir, Ranker og Blomster, beklædt med Statuer og oplivet
af Farver og Guldbets Glans. So mere man følger sig hen-
draget til den herlige Bygning, jo mere maa man beklage, at
denne Pragt, Skjænt endnu ikke fuldt udfølet, allerede bærer
stærke Spor af Tilintetgjørelse. Den rhinske eller rettere
Moseldalens Sandsteen, hvoraf Kirken er bygget, er en smul,
sinfornet Masse, der former sig villigt under Hammer og
Meisel og lader selv de finere Forzvinger, som Blomster,
Blade ja endog Statuer, hurtigt og let fremtræde af Klippe-
blokken med skarpe, rene Træk. Men Stenen angribes hur-
tigt af Luften, miste sin smukke, lyse Farve, bliver efter læn-
gere Tids Forløb næsten sortegraa — som Tilfældet er med
Ghorbygningen — og forvittrir saaledes, at f. Ex. det gamle
Cybtaarn med det heilige Steenhuggerarbejde trænger stærkt
til en heel ny Beklædning, for paa en værdig Maade at kunne
flutte sig til de nyere Dele af Kirken.

Det Andre er ligesom det Ydre endnu ikke ganske fuld-
endt, navnlig mangle Høvelingerne over Sideskibene og er-
stattes midlertidigt af Træbuer; Gulvet har flere Steder for-
megen Righed med en daarlig Brotlægning, og Muren, som
stiller Chor fra Laugstib, er endnu ikke borttagen. Kun i
Choret have Væggene den rige Decoration af Farver og Guld,
som senere vil blive hele Kirken tildeelt; men alligevel gjør
det et Indtryk, som ikke lader sig beskrive; det er som Ste-
nene talte med Tornebustens Næst og sagde: „Trag af dine
Støe, thi Stedet, hvorpaa Du staaer, er heiligt!“ De himmel-
stræbende Piller, det magiske Lys gennem de ubyre Vinduer,
fra Zverst til Nedest bedækkede med Glasmalerier i de mest
levende Farver, de rige Altersstatte af Sølv, Guld og ædle
Stene — Alt forener sig i den lykkeligste Harmoni. Det er
i Sandhed et værdigt Herrens Tempel, og for her at stem-
mes til Andagt, behøver man ikke at overvære den katolske
Subtjeneste med al sin Pomp, med den heilige Musik,
med Blomsterdust og Skyer af Virak, som indhylle den for
Sjæleteret knælende Skare af Geistlige. Men Den, som kan
være saa heilig at besøge Kirken paa en af de høie Festdage,
kan prise sig lykkelig; han vil modtage et dobbelt syldigt
Villed af den herlige Bygning, et Indtryk, som aldrig vil udflettes.

Derfor Læseren ikke er træt af denne Vandring fra Kirke
til Kirke, kunde jeg ønske at føre ham til det gamle Kjøb-
mandshuus Gürzenich. Af den oprindelige vidtløftige Byg-
ning er ikke meget andet tilbage end Ydermurene, og dem har
man endda været nødt til at hjælpe paa med Vuds og Mal-
ning; den moderne Mæster, som har forestaaet den gamle
Bygnings Tilstandsforbedring, fortjener i høieste Grad Paasjæn-
nelse for sit Kjendskab til Fortidens Former og den lykkelige
Maade, hvorpaa han af den engang til Vahns nedværdigede
Bygning har gjenopreist de mindere Haller, hvor Kölns
Handelskrydser i Hansetiden bevægede Tysklands Keiser, mod-
togte Opdinding af Deputationer fra deres Klienter, de omkring-
liggende Stæder, og holdt deres lykkelige Gilber. I den
mægtige Sal, med Galleri og Loft af udmærket Tømmerarbejde,
findes endnu et Par Kammer i oprindelig Tilstand med
Friser, forestillende groteske Scener af det lykkelige Liv. Salen
benyttes nu til Afholdelse af de rhinske Musikfester. Bedre
bevaret end Gürzenich, men dog stærkt trængende til en Hoved-
reparation, er Raadhuset, der ved Siden af et udmærket
smukt gothisk Taarn har en Porticus i den ædleste Renais-
sancesstil, smykket med latiniske Mindetavler over romerske Cæ-
sarer, allegoriske Sculpturer og Scener af Byens Historie.
Fra den ældste til den nyeste Tid har Bygningskonsten efterladt
sig værdifulde Mindesmærker, og ikke engang den allernyeste
er uden Repræsentant. Naar Schafhauser Bankverein saager
sit pragtfulde Forretningslocale færdigt, vil Köln være beriget
med endnu en Bygning, som har det ældste Krav paa Op-
mærksomhed. (Slettes.)

Vielfshøitideligheden i Windsor.

Ikke mere end fire til fem Mil ovenfor det Sted, hvor
Themsen løber ind i Englands kæmpemæssige Hovedstad, for-
sæder Floden for en kort Tid de frugtbare Marker og skønne
Landskaber, som smykke Syd-Englands Overflade, idet den
dauner Nordgrændsen for Byen Windsor og stiller denne By,
som ikke er folketalrigere end flere af de norrøjdske Storbuer,
fra den ligevæls liggende Stofstad, det bekendte Eton.
Windsor henter al sin Berømtthed alene fra Slottet, en kæmpe-
bygning, som vel kan være værdig til Residents for det bri-
tiske Hof. Wilhelm Erobreren grundede denne Borg paa Top-
pen af en Bakke; en Række af de følgende Konger, lige ned
til Georgerne, men fremfor alle Carl II Stuart, have bygget,
smykket, udbødet og restaureret denne Kongebolig. Sale og
Værelser ere paa det Prægtigste decorerede, navnlig med kost-
bare Malerier. Men mest Interesse har den Fløi, hvori St.
Georgescapellet er, da Hofbaandridderlaget uddeles og Dr-
denscapillet holdes der; nylig stod jo ogsaa der, den 10de Marts,
det saa uendelig omtalte og omstrevoe Bryllup. Det hjalp
ikke, at Londonerne sølte sig smertelig stufede ved at gaae
glip af at faae Formælingshøitidelighederne holdte i deres
egen Midte; Hds. Maj. Dronning Victoria vilde være til-
stede, men „privat“, saaledes som det er kendt, at hun
holdt sig borte fra det egentlige Brudfølge og kun som Til-
stuerinde, om end paa en fremragende Plads, bivaanede den
Ceremoni, der slutte indlede en Lykke, hvis Værd hun selv
havde kendt, hvis Tab hun endnu ikke havde ophørt at
begræde.

Omskæende Billede er taget af det i indværende Uge
ankomne Nummer af „London Illustrated News“, hvilket Blad
denne Gang paa tre hele Ark indeholder ikke mindre end en
Snees, tildeels meget colossale Tegninger, alle sammen om
denne ene Begivenhed. Det er tredje Uge, at dette Blad lever
næsten alene deraf; men Fortættelsen vil troligvis følge ved
de i Hovedstaden, i St. Jamespaladset, efterhaanden fore-
staaende Levers og Drawing-rooms. Om den forventede Til-
strømning til disse kan man danne sig et Begreb af hin Inter-
pellation i Underhuset: „Om Regjeringen havde gjort Sit
for at undgaae, at Hds. Majestæts Undersaatter koalles eller
trykkes ihjel under Udøvelsen af deres selvstændige Loyalitet?“

Om Vielsen i St. Georgescapellet vilde vi kun tilføie,
som et Beviis paa den engelske Kongefamilies patriarchalske
Traditioner, at Dronningen til den af saantunge Tusinder
attraaede Nødelse, Væ og Fornøielse — at være tilstede i
Kirken — havde indbudt sine private Undersaatter: Fæsterne,
Forpagterne og Bønderne fra en af hendes Landeindomme.

Ugens Politik.

Den 2de Marts 1863.

Overbeviisningen om, at den afventende Politik, som
Ministeriet Hall hidtil har fulgt, uden nogenstunde under de
stebundne, betydningsfulde Omstændigheder at have troet, at
Handlingens Tieslik var kommet, ikke mere er holdbar, har
fremkaldt en stærk Bevægelse, som paa forskjellig Maade søger
at gjøre sig gjældende. Den forhenværende slesvigske Minister,
Conferentsraad Naassløfs Brochure viser os, hvorledes For-
holdene opfattes af Reactionen, og ved hvilke Midler den tæn-
ker at komme ud over Forviklingerne. Flere ansætte og fædre-
landskejerlige Mænd, hvoraf de fleste rigtignot høre til det
national-liberale Parti og idetmindste tidligere have været
det nuværende Ministeriums Tilhængere, agte den 28de at
afholde et Møde i Casino, for at raadslaae om, hvad der kan
gøres for at hævde Danmarks stærkt truede Selvstændighed.
Det er vistnok mindre heldigt, at Discusstionssemnet — hvad
enten Indbyderne tænke paa at foreslaae Resolutioner eller at
forelægge en Adresse til Underkrist — ikke i Forveien er
blevet offentliggjort, da jo ikke Alle besidde tilstrækkelig No-
denhed til usforberedt og kun orlyst af de forskjellige Talere at
tage Beslutninger om ligesaa vanskelige som vigtige politiske
Spørgsmaal. Thi selv om disse Spørgsmaal i lang Tid
ere bleve behandlet af Pressen, viser det sig dog, at naar
man taler om Hoffens Udsondning, det Maal, vi nærmest
maa have for Øie, opfattes Betvindingen deraf høist forskjel-
ligt endog af Mænd, der fortrinnsvis beskæftige sig med Poli-
tik. Det er ogsaa meget beklageligt, at venstre Side er saa
svagt repræsenteret. Vil man, trods Tysklands let forubsee-
lige Noestand og trods de saakaldte venstreligtindede Mag-
ters Raad, dog beslutte sig til at handle, hvilket uden al Tvivl
er det ene Rigtige, saa bør alle Partihensyn sættes tilside, saa
bør de Mænd, der ere enige om Maalet, ogsaa søge at blive
enige om Midlerne, og da Centrum og venstre Side omtrent
ere lige stærke eller idetmindste næsten holde hinanden Stan-
gen, saa vilde maaskee et Coalitionsministerium i dette Tie-
blik bedst kunne overvinde Vanskelighederne. Men Enigheden
er umulig at opnaae, naar man ved politiske Demonstra-
tioner udelukker det ene Parties mest fremragende Person-
ligheder, og vi maae derfor beklage, at f. Ex. Wigen-Fincke,
S. A. Hansen og Balthazar Christensen ikke findes blandt

Indbyderne. Om disse have Tillid til dem eller ikke, gjør
Intet til Sagen, naar det er uomtvisteligt, at et stærkt Parti
betragter dem som Ledere. Danerikforeningens Skjæbne er et
betydningsfuldt Fingerpeg i saa Henseende. Man vil altsaa handle,
men det er blevet sagt, at det ikke er tilstrækkeligt at tale om at
handle, naar man ikke kan angive, hvorledes. Derfor er det i et be-
stemt Dieblif, at den slesvigske Patriot, S. A. Krøger,
Medlem af Rigsraadet og Stænderdeputeret, har motiveret
sit Forslag til en Grundlov for Danmarks Riges Fælles-
ansligger, og hans velstrevne Brochure kan betragtes som
det tredje Bidnesbyrd om den Bevægelse, der i dette Dieblif
gjør sig gjældende. Det er naturligt, at man kan reise adfæl-
lige Indvendinger med Hensyn til visse Detailspørgsmaal i hans
Forslag — det vil næsten altid være Tilfældet, hvor Enkelt-
mand fremkommer med et Arbejde af en saa gennemgribende
Natur — men det er et godt Underlag, hvorpaa der med
Tryghed kan bygges videre, især efter at Conseilspræsidenten
i sin Note af 12de Marts har udtalt, at det ikke var Mini-
steriet saa særdeles magtpaaliggende at gennemføre sit eget
Forfatningsudkast angaaende Rigsraadets Omdannelse. Forfat-
teren stiller Situationen, saaledes som den i Virkeligheden er,
naar han siger: „Vi befinde os endnu kun paa Broen fra Heelstaten
til Eiderstaten, og denne Bro er endda kun strøbelig. Her kunne vi
ei blive staaende, vi maae enten gaae frem eller tilbage. Gaae vi
tilbage, saa er Alting tabt. Blive vi staaende, er Stillingen
bestandig usikker og svævende, idet vi hvert Dieblif staae i
Fare for, at Broen synker sammen under os. Vi maae alt-
saa fremad over Broen og kaste den af efter os, for ere vi
ikke sikke. Ministeriet er uden at opstille noget bestemt Pro-
gram fremtraadt som ydmygt bedende ved alle Europas større
Hoffer. Det har forlangt diplomatisk Hjælp og Understøttelse,
uden at sige, hvortil, thi en fast Plan er det aldrig frem-
kommet med. Det har givet efter for enhver Forbring, som
gjennem England fremsattes fra Preussens Side; det har
taalt, at fremmede Magter blandede sig i vore inderste For-
hold.“ Grundtanken i Krøgers Forslag er, at lægge hele den
finansielle Bevillingsmyndighed, baade for Kongeriget og
for Slesvigs Vedkommende, i Rigsraadets Haand. En nød-
vendig Forudsætning herfor er det, at Rigsdagen opgiver sin
Stattebevillingsret til Forbedel for Rigsraadet, og at S.
Majestæt Kongen deler sin Myndighed til at raade over Sles-
vigs særlige Finanser med Rigsraadet, i hvis Haand selvs-
lig alle finansielle Bevillinger komme til at være. Med
Hensyn til Udøvelsen heraf maae vi henvise til selve Skriftet,
der fortjener baade at læses og at underkastes en moden Prø-
velse; i denne Trivselighedens og Vanskelighedens Tid
gjør det i ethvert Tilfælde et vælgjørende Indtryk, at høre
en Mand tale, der baade veed, hvad han vil, og hvorledes
han agter at naae Maalet.

Den posse Sag har i denne Uge lidt et betydeligt,
ja maaskee et uerskætteligt Tab, idet den nye udnævnte Dic-
tator, Langiewicz, i Spidten for Insurrectionens Hovedstyrke
har tabt et Slag ved Natoline og Uginice og er flygtet ind
over den østerrigske Grændse. Efter hans Flugt og hans
Hærs Afspaltelse har Centralcomiteen atter overtaget Styrel-
sen, og i denne Omstændighed seer man et Beviis paa, at
Ulykken, hvor stor den end er, dog ikke vil have nogen af-
gjørende Indflydelse paa Opstandens Skjæbne. Enkelte hel-
dige Træfninger efter den 19de, i hvilke Russerne have mistet
flere Kanoner, vise ogsaa, at de polske Patrioter ikke agte at
opgive Kampen. Man savner endnu fuldstændigt Efterretning
om det tabte Slags Enkeltheder, og derfor have ogsaa de
mest forskjellige Rygter frit Spillerum. Desværre synes
en af General Miroslawski mod Langiewicz' Udnævnelse
neblagt Protest at vidne om, at den indre Tvedragt, der
altid har været Polens Hovedulykke, atter svækker dets
heltomøbige Værelser. Om Udfaldet af de diploma-
tiske Forhandlinger ere Meningerne ligesaa delte. Fyrt
Metternich er den 23de vendt tilbage fra Wien til Paris og
har sieblifkelig havt en Conference med den franske Ubenrigs-
minister. „Le Pays“ forskrifrer, at Frankrig har Grund til at
være tilfreds med Østerrigs Beslutninger; „La France“ paa-
staaer endog, at Fyrt Metternich har overbragt bestemte
Løfter om, at Østerrig vil deeltage i de diplomatiske Skridt
mod Rusland, og at en Congres af alle de Magter, der have
deeltaget i Wienercongressen, efter al Sandsynlighed vil komme
istand. Men „L'Indépendance Belge“ paastaaer at vide af en
god Kilde, at Østerrig bestemt har afflaet at handle i Fælles-
skab med Stormagterne i St. Petersborg, men vil indskrænke
sig til venstreligt at raade Rusland til at opgive det hidtil
fulgte System, der kun har fremkaldt Voldsudgydelser og
Revolutioner. Vi maae tilføie, at Efterretningerne fra Wien
støfste de af det belgiske Blad udtalte Anskuelser. „Times“,
der paa det Bestemteste fravaader, at England skal føre Krig
for Polens Skyld — hvilket Verdensorganet dog ogsaa gjorde,
kort førend Bestmagterne erklærede Keiser Nicolaus Krig for
at frelse Tyrkiet — nærer det Haab, at Keiser Alexander vil
tilstaae en Nation, hvem Fortvivlelsen har drevet til Opstand,
Amnesti, og det erklærer tillige, at de allierede Magter have
Ret til at forlange, at Polen kommer i Besiddelse af de
Rettigheder, som en klog Politik raader til at indbrømme det,
selv udenfor de af Tractaterne af 1815 afstufte Grændser,